

ΣΤΙΓΜΗ ΛΕΒΗΜΑ ΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΕΛΙΑΝ

Η ΕΚΛΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ

Ιστορία της Σκωτίας είνε γεμάτη άποδα ματικά περιστατικά κ' αίσια παράλληλα. Πολύ έξακολουθούσαν μέχρι σήμερα νά προκαλούν ρίγη τρόμου στην ψυχή του άνθρωπου. "Ένα τραγικό περιστατικό που το διαφέρουν πολλοί Σκωτίας ιστοριογράφοι"-θά σάς δηγηθούμε πήμερα.

Κάτω άπό ένα σώμα καλλιγραφία, πού θά το ζήλευε και ένας θεός της Αρχαίας "Ελλάδος, κάτω από ένα πρόσωπο άγγελου, δικούς των "Ορκάδων, ένας από τους πλούσιους και

ισχυρούς δρόσους της Σκωτίας, έκρυψε ψυχή σατανάκι έντικτα κακούργους.

"Όταν ο διγελόμορφος αυτός κόμης θεωριώθηκε ότι ή άριστα Σέσιλ, μια πεντάμορφη πυργοδέσποινα, περιφρονώντας τὸν δικού του έρωτα, χάρισε δλόληρη τὴν καρδιά της στὸν κόμητα Γουλιέλμο Νταγκλας, ἔθολες ὡς σκοπεῖ τῆς ζωῆς του νά καταστρέψῃ τὴν εὐτύχια τῶν δύο ἐρωτευμένων—για νά ἐκδικηθῇ τὸν τυχερὸν διτζέλο τον καὶ για νά κάνῃ τὴν καρδιὰ τῆς νέα ματωστὴ ἀπό πόνον...

"Ένα θράδιο λοιπού τὸν 1560, ὁ Γουλιέλμος Νταγκλας λέθαιων ἀπὸ τὸν κόμητα τῶν "Ορκάδων μια πρόσκλησι στὸ πολὺ ζωρῷ σπουδεῖ του, ὁ πυργοδεσπότης πρόστειν στὸ Γουλιέλμο νά πάνε μαζὶ σε μια αίθουσα τοῦ πύργου, στὴν δόποια εἰχει κρυμμένους μερικούς θησαυρούς, ἀπό μια περιοδεία ποὺ είχαν κάνει οἱ πρόγονοι του στούς "Αγίους Τόπους. Ο Νταγκλας ἀκόλουθησε τὸν κόμητα, μέ τὸ χαμόγελο στὰ χειλῆ...

"...Τοτερ ἀπό μια ὥρα, δὲ κοῦπης τῶν "Ορκάδων ἔστελνε στὴν οἰκογένεια τῶν Νταγκλας τὸ πρώτα τοῦ Γουλιέλμου τρυπημένο ὅπερ μαχαιρίσθη. "Ένας ἀγγελούροφος πληροφοροῦσε τοὺς γονεῖς τοῦ Γουλιέλμου, ὅτι τὸ ἀγαπημένον τους παῖδι εἶχε οκτωβαθῇ ἀπό ληστάς, ἐνῶ ἔκανε τὴ νῦν· χτα, διλουνάχος, περίπτο σε μια ἐρημική τοπεδεία, κοντά στὸν πύργο τοῦ κόμητα τῶν "Ορκάδων...

Πέρασαν τρεῖς μέρες.

"Ένας ἀπόγευμα, ἐνῶ ή Σέσιλ, ἡ δοπιά εἶγε μάθει ἀδικία τὸ βάνατο τοῦ ἀγαπημένου της, ἔκανε δελτά μὲ τὸ διμάξι της ο' ένα δάσος, δέχτηκε ξαφνικά τὴν ἐπίθεσι πάντες ἀγνώστων, οἱ δοτοί, ἀσφού τῆς ἔδεσσαν τὰ μάτια μ' ἔνα πανί, τὴν ὀδόγησαν σ' ἔνα πύργο...

"Πολὺ θρίσκομα; ράτησε ἡ Σέσιλ, μια ὑπτρέτια, δταν τὴν μετέφεραν σ' ἔνα δάματο καὶ τῆς ἐλύσαν ἀπτέλους τὰ μάτια.

"Στὸν πύργο τοῦ κόμητος τῶν "Ορκάδων! τῆς ἀποκρίθηκε ἡ ὑπτρέτια. Καὶ πρέπει νά σᾶς πῶ δτι...

"Μά κ' ὑπτρέτια δέν πρόφτασε ν' ἀποτελείσθη τὴ φράσι τῆς.

Τὴ στιγμὴ κείνη μπήκε μέσα δ πυργοδεσπότη.

"Η ὑπτρέτια ἔκανε μια θαυμειά ύποκλισι καὶ ἀποσύρθηκε.

"Οσο για τὴ Σέσιλ, ἡ ὄποια ἤδειρε δτὶ ὁ κόμης τῶν "Ορκάδων, τὴν ἀποδεῖ ἀπό καισὸ, ἀρχίσει νά μαντεύῃ τὴν ἀλήθεια. "Ωστόσο, ποσοποιήθηκε τὴν καταληκτη—καὶ κύπταε τὸν πυργοδεσπότη μὲ ὄφες διπορίας...

"Δέν μέ περιμένετε. θέθαια, δὲν εἶτο; ράτησε ὁ κόμης. Δεν τὸ ἔδειτε δι φιλοενείσθε τῶρα ο' ἔναν ἀπό τοὺς πύργους μου;

"Οχι, δέν τὸ ἤδειρα! ἀποκρίθηκε η Σέσιλ. Καὶ λυπάματο για τὴν ἐνόχληση ποὺ σᾶς προξένησα...

"Μά δχι, τὶ εἶνε αὐτὰ ποὺ λέτε!.. διαμαρτυρήθηκε δ πυργοδεσπότης. "Πεντατάς, δ πύργος μου αὐτὸς θὰ μποροῦσε νά γινη καὶ δικός θὰ

"Καὶ τὶ θὰ ζήτησετε ἀπό μένα ως διττάλλαγμας...;

—Λίγη ἀγάπη μονάχα!.. τραύλισε ὁ κόμης. "Η Σέσιλ τοῦ ἔρριζε μιὰ περιφρονητική ματιά.

—Γι' αὐτὸ δέλτε τοὺς μιασθόφρους σας νά μὲ κλέψουν καὶ νά μὲ κλείσουν ἔδω μέσα... Δὲν νομίζετε, δτι ἡ πράξι σας αὐτὴ εῖνε διαίξια ἐνὸς ίπποτου...

—Σᾶς ἀγάπω! Καὶ ὁ ἔρως δικαιολογεῖ τὰ πάντα!

—Τὸ ξέρετε, θικα, δικαὶ, δτι ἀγάπατο τὸν Γουλιέλμο... Δὲν πρέπει νά ξέπητε καμιά δλπιδα... "Η καρδιά μου διήκει δλόκληρη στὸν κόμητα Γουλιέλμο Νταγκλας!...

—Καὶ ὃν ὁ ἀγαπημένος σας δὲν ζῆ πειά; τὴν διέκοψε ξαφνικό ποργοδεσπότη.

"Η Σέσιλ στοκώθηκε δρθια, μὲ μάτια λαμπερά, μὲ μαζεμένα φρύδια. Τὰ ώραια χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της είχαν σχεδόν παραμορφωθῆ ἀπὸ τὴν ὄργη.

—"Αν δὲν ζῆ πειά ὁ ἀνταπέμενος μου; φωνάξε. Τὸν σκότωσες μητριας, διανόρθε δολοφόνε... Μοῦ σκότωσες τὸ Γουλιέλμο μου;

"Αν τὸ ἔκανες αὐτό, δὲν θά αισθανωματι πειά για σένα σένα μονάχα διδιαφορια, ἀλλα μισος, ἵνα θιασαμιο μίσος... Καὶ δὲν θά ἡσυχάσσω, παρὰ μινάχα δτιν θιλίωσα τὰ νύχια μου στὰ μάτια σου. δταν σοῦ ξεσήσιωσα τὸ πρόσωπο, δταν ξεριζώσω τὴν καρδιά σου ἀπὸ τὰ στήθη σου... "Ωστόσο, δὲν είνε δυνατὸ νά μη ζῆ ὁ ἀγαπημένος μου, δὲν μπορῶ ἀκόμα νά τὸ πιστέψω αὐτό... Μοῦ τὸ επειπειά για νά μὲ τρομάξῃ!..

"Ο κόμης, φωνάξεις μὲταπέμενος μου; φωνάξε. Τὸν θυμοῦ σὲ τὴν Σέσιλ, εἴσκουψε τὸ κεφάλι του. Ή ταραχή του δύμως δὲν βάσταξε πολὺ. Ξαναστήκουσε τὸ κεφάλι του, κύτταε θαρρετα στὰ μάτια καὶ τῆς εἴπε:

—Σᾶς είτα τὴν ἀλήθεια!.. Ο λόρδος της Γουλιέλμος Νταγκλας δὲν ζῆ πειά! Τὴ στιγμὴ αὐτή εἶνε θαυμένος στὸν οἰκογενειακὸ του τάφο!...

—Ἐαν τὸν κόπωσες, κακούργη!.. οὕριασε ἡ Σέσιλ. Μὰ θά μοῦ τὸ πληρώσως πολὺ ἀκριβέ αὐτό!..

Κ' ετοιμαζόταν νά χυμήση πάνω στὸν κόμητα. Εκείνος, δμως, πρόλαβε κ' ἐφυγε διλένοντας τὴν πόρτα πισω του...

—Υατερ ἀπὸ λίγη ὥρα, ξεκινοῦσε για ἔνα μακρύν πύργο του, ξτιμένο στὴν κορφὴ ἔνος ἀπάτηκο θεούνο...

Η Σέσιλ ἔμεινε δυὸ μέρες στὸν πύργο τοῦ κόμητος, συντριμένη ἀπὸ τὴ συμφορὰ ποὺ τὴ θρήκη, παρακαλῶντας τὸ θάνατον νάρθη νά τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ τὸ μαρτύριο τῆς ζωῆς της... μιᾶς ζωῆς ποὺ θά τὴν περιόδους χωρὶς τὸν ἀγαπημένον της.

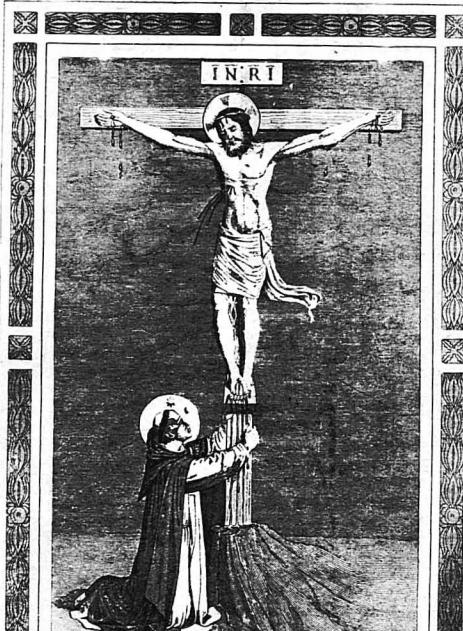
Τέλος, ένας ἀπέρσαντος θυμός ξανάδωσε νεῦρα καὶ διαστάση στὸ έπειτα δρογανισμὸ της. "Η διώλα τῆς ἀκδικήσεως τὴν φλόγισε δλόκληρη. Καὶ μιᾶς οὐχτα, μάζεψε στὸ δαμάτιο της δοσα ποῦχα, παραπετάσματα καὶ ἔχλα πρόχειρα καὶ τοὺς ἔθαλε φωτιά...

Πρὶν περάσει μιὰ ὥρα, δλόκληρος δ πύργος εἶχε μετατληθῆ σὲ μιὰ λαμπάδα.

Η νεαρά γυναίκα κατώρθωσε νά δραπετεύῃ, μέσα στὴν ταραχή καὶ τὸν πανικό, χωρὶς νὰ τὴν ἀτιληφθῇ κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἀλλόφρονες δτρέτες. Πήγε καὶ στάθη σ' ἔνα ἀντικρύνο δλφο καὶ ἀπὸ κεὶ καρποκολοθύσιος, γελῶντας ἀγρια καὶ σαρκασικά, τὴν ἀποτέφρωσι τοῦ πύργου τοῦ κόμητος τῶν "Οσκάδων...

—Υατερ ἀπὸ μίηνα, κάποιο μυτηριῶδες χέριο ἔθαψε φωτιά καὶ σέ δυὸ ἀλλα κτήματα τοῦ κόμητος. Θά ἔλεγε κανεῖς, δτι μιὰ θεῖκη κατάστροψε πέσει σὲ κάθε τοὺς δηνήκοτας δημάτιος δημάτιος... Κανεῖς δὲν πυροῦσε νά ἔξηγήσῃ τὸ μαστήριο αὐτό... Μονάχα δ κόμης κατάλαβε δτες αὐτές της πυρκαϊές της έθαψε ή Σέσιλ, για νὰ τὸν ἀκδικηθῇ για τὸ κακό ποὺ της έκανε. Μά έξακολουθύσιος νά μενη κρυμμένος στὸν ἀπόμενο πύργο του, γιατὶ δὲν τολμοῦσε νά συνατάξῃ μὲ τὴν μανιόνεμη γυναίκα καὶ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν ζέσιλο...

Τέλος, ή Σέσιλ πήγε καὶ στὸ Εδειδούμορφο για νὰ πυρπόληση καὶ τὸ μέγαρο ποὺ είχε δηκόηση στὴ μεγάλη αὐτὴ πολιτεία. Πρίν, θμώς,

ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

(Ἐργα τοῦ Φρέντον Λιγκέλικο)

Ο ΣΚΛΑΒΟΣ ΤΩΝ ΚΟΥΡΣΑΡΩΝ

(Ἡ σπερχετικὴ ἐπιστολὴ ἐνὸς Ναξιώτη ποὺ τὸν αἱματῶτισαν οἱ πειραταὶ, πρὸς τὴν γυναικά του)

Στὸ «Μπουκέτο» ἔχουμε γράψει πολλές σελίδες για τὴ δρᾶσιν καὶ τὴν τρομοκρατίαν τῶν πειρατῶν στὸ Αἴγαον πλάγιον, ἐπὶ Τουρκοκρατίας. Σήμερα δημοσιεύομεν τὴν παρακάτω συγκλονιστικὴν ἐπιστολὴν, τὴν οποία ἔστειλε στὴ γη ναϊκὰ του, στὴ Νάξο, ἐπώνυμη τῆς Ναξίωπτ., τὸν ὅποιον αἰχμαλώτισαν οἱ πειραταῖ καὶ τὸν πούλησαν κατόπιν σκόλασθ, κατὸν τὸν 17ον αἰῶνα. Τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ἀνασκαλύψει ὁ σοφὸς Νάξιος ἐρευνητὴς Μαρκόπολης, σκωληκόθρωπας, ματιά στὸ χαρτιά του παλαιοῦ νοταρίου τῆς Νάξου Ανταπίεωτι. Είμαστε βέβαιοι ότι θὰ την διαβάσετε μὲ φριγμενή καρδία, οἵτι θὰ προκαλέσουν τὰ δάκρυά σας.

Σώματος καὶ ὁ Μεγαλοδόνιμος Θεὸς θέλησε νὰ μὲ παίδεψῃ γὰρ τὰ πολὺ καὶ μαλερτόρα χρώματα διποὺ ἔχω, οὐδενῆμάκα νὰ κάψω τὸ καπούδιό μου ταξεῖδι, γὰρ νὰ σκλαβεῖθων καὶ νὰ τραγανιστῶν κεφάλων θέλεις μου ἀπόντις καὶ νὰ γαλάσσω τὸ σπίτι μου καὶ νὰ καταφρονέσθαι τὰ ἄγα-
πημένα μου καὶ γλυκιστάτα πιὼν μαπάδια καὶ νὰ σοῦ δώσωντας καὶ θέσην,
ἄγατη ποτετενή πιὼν καὶ ἀνατεναγμόν, δόξα σοὶ Οὐρανός καὶ
εὐχαριστία νὰ ἔχῃ ποὺ δὲν ἤμωνταις στὴν δύση μοῦ ηδοκε καὶ
στὴν ἀνάπτωση διποὺ είληγα καὶ γιὰ νὰ γνωρίσω μὲ νὴφερού
οὗσο μὲ νὴφερο, μολεντόστο, ἀγάπη μου, πορσαλᾶν σε νὰ δίζεται
τὴ λειτεριά μου καὶ νὰ χαρούμε τὸ γλυκά μας μαπάδια, αὐτὴ πι-
κράνεισμεν με μὴ σὲ πάρη ή κακή καρδιά νὰ μαντανόνταις τὸ διόνοι-
μας νὰ χαλαστούμε μονιτάρους, μόνο γιὰ τὸ Θεό κάψε τὴν καρδιάν σου
ἀπαλεῖν καὶ μετρησούν, γινοντας καὶ γηράσα, νὲ μόνη μαντανό-
νταιστις μὲ τὴν πίνακα, γιατὶ καὶ λόγω τούτου νὰ μὴ θήλει λάχει, μὰ σα-
ματως καὶ ξέλαγε, δόξα σοὶ οἱ Θεός ποτὲ μὲ πατερήν γὰρ τὰ κοριματά μου,
γιατὶ ἀλλο δέν τοὺς παρασαλῶ, μόνο νὰ κάψε λεπυσόντης εἰς τοῦ
γηρού μου καὶ δηγι διασωσθήν καὶ νὰ λεπυῇ ἑσένα καὶ τὰ παταδάσια το-

Θάριον σον τὰ βάσανα καὶ τὴν παιδί ὅπου ἤτερανα μῶτες πον νῦ-
θιους διέσαν στὴν Τρίτοιλα καὶ δὲ ση̄ τάχαρα, γὰ τὰ
μῆτα παρκαθῆς, μᾶ πάλε γιὰ νὰ τὰ ξέσον, νὰ εὐγα-
στήσῃς τὸ Θεό πάσι ἐγίλατος ἀπὸ τὰ ζέρια τοῦ τε-
ανόντων πον μ' ἔπαια κι' ἕπεσο κι' θέτεσον σὲ καλὸ ζέριο ἑδο,
θέλεις ξέσον, ἀγάπη μου, πάσι μισεργοντας δὲν ἀ-
ποτον τὴν Τετράδη βοάδη Σημειούντων, η Πέντη τίς
δύο τοῦ δευτερούντων ἀλλ' θύματα ἔνα μᾶλισταν
ἀπὸ τὴν Ιεραρχίαν τοῦ γαλιότες μαυροπέντες
καὶ πάνοντας μας καὶ τὸ ποδό τοῦ οἴκανα,
μ' έβλασταν πάνωτα καὶ κρατούσαι με πέτε νωμάτα
καὶ μ' ἔνα στόρο ταταρωμένον μὲ δέρναν γιδιένο
ιονό μ' ἔνα βοσκῆν πον έκαιαν τα κρούσται με ωραία
σῶσαν τὸ τοι ταυτιλού, νὰ ιωλογησο λέγει
τοι βοσκεται νὰ αώνιδων βάτεος μὲ κράση, λέγει
ιου: μπρές, ξέρεις ν' ἀγοραστής; λέγει, μέντη,
πτωχὸς ἀνθρώπος είλια καὶ μὲ τὸ τὸ νὰ μην ἔγι
γανα μὲ τὸ κακὸν ναῦρο δέκα δάπτα νὰ ζήσῃ τὰ
παιδιά μου μὰς τε στην 'Αξιά μπορει μὲ δικα Θεοῦ νὰ μὲ ἀγο-
ραστῶν, λέγει δὲν πάγω στην 'Αξιά, λέγει τοι στην Πάρο, λέγει υπ-
ειν στην Πάρο, μόνο στην 'Αιγαϊο, 'Εγρηγορεις του πολλά, θει ἐπί-
γαμα στην 'Αιγαϊο καὶ έχονταν κάτια μὲ ἀγοράστων ξένα κακοί θαρ-
ιοῦ νὰ τὸ ινώνταις καὶ γινενταις νὰ πάσσουν καὶ μένα μὲ τοις πιντο-
πολις μὲ τὸ ινώνταις καὶ γινενταις νὰ πάσσουν καὶ μένα μὲ τοις πιντο-

προφτάσεις νά πραγματοποιήσει σχέδιά της, την συνέλαβαν μερικοί στρατιώταις και την ώδηγησαν μπόδι στο Βασιλείου Ιακωβού Β', για νά δώση λόγο τῶν πράξεών της. Την ἐποχὴ έκεινη, τοὺς Επιστοπάτας καὶ τοὺς πατροκτόνους τοὺς δίκαζαν οἱ ίδιοι οἱ Βασιλεῖς.

‘Η Σέσιλ διωλόγησε μὲ θάρρος στὸν Βασιλέα. Κτι αὐτὴ εἶγε πυπολήσει τοὺς πύρους τοῦ κόμπης τῶν Ὀρκάδων. Ἐξίγησε ήιωνα καὶ γιὰ ποιὸ λόγο εἶχε δρκισθῆ νά ἐδικιθῆ τὸν πυργοδεσπότη.

—Πρέπει ἀκόμια νὰ σᾶς πῶ.—Ἐξακολούθησε ή Σέσιλ ηὲ τὴν διδασκαλία μάταιεια—ὅτι δὲν ήταν ήσυχασσά ἀν̄ βέν σποτανώσα καὶ τὸν κόπονα μά τι ίδια μου τὰ χέρια.. Καὶ τώρα ποὺ τὰ ξέσετε δλά.. Μεγαλειότατε, μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐπιβάλετε τὴν τιμωρία που θέ-
ρετε.

Ο βασιλεύς κατάλαβε την ψυχολογική κατάστασή της Σέσιλ. δικιαιολόγησε δλες τις κακές πράξεις της—καὶ τὴ συγχώρεσε. Επειδὴ δινος δὲν μποροῦσε καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ ἐλεύθερη ὅπερ

άπο ούδε είναι κανεί, διέταξε ώ την κλείσουν σ' ξένα μηναστήρια.
Είκοσι οδόληπρα χρόνια έχουν ή Σέγιον με τ' θυμόνα ἀδελφή Κυνεγόνδη, θευμαζουμένη ἀπ' θλους νιά την πρασότητα τοῦ γαστρικήρως της... Καὶ σταν, τέλος, ἐκλείπει πάντας τὰ μάτια της, κανεὶς δὲθ θυμότανε δτι ή ἀγέλη απή γιναντάκι είλη κάποτε ἐγκλωπίσταιει για νά ἔκδικηθή την δολοφονία τοῦ δαρδόρος πού
θεαστεῖται!

σκύλος πάρονται καὶ μᾶς καὶ πέντε καλογέρους καὶ πέντε λαϊκούς καὶ τ' ἄσπρους καὶ ἀπὸ κεῖ μᾶς πάρονται μὲ τοὴ ξυνίες καὶ πάγη μας στὴ Σαντορίνη καὶ πάρονται καὶ ἀπὸ κεῖ.

Είτε τόσο γιά νά μήν πολύλογών έκαμπε τράπα τέντε μέρες μέσα στη γαλιά, καθημερινών ζώνες, πλωτούσες, πινακούσουν καὶ όταν μάζης ήδοντας παρά κάνει κομικάτι πατεμάδι τό ταχύ μονχασμένο πού δὲν τό έπτωγε ό γλυρος και μιά τάσα νερού βρωμωτικόν και άλλο τόσο τό βρύδιν και νήντα μέρα κουβαρισμένον από τα στη φραγώδη πού μάρκον δέντρων μεριάσαντα πό το ποδόνι μας μιά πιθανή και από κάπωτα μας λίμες τά σιδερά και κοπιά σχη μέλιτα πιπονάς ή γελεές πού τό εξούσια μέντα κομικάτι ζώνες δηνή ηθελε μάζη βρύδαν στη γη γινόμενο μέντα φάγαντα ζωντανό. Μέσα στης τρεις έβδομαδές πού μέντη επισκεψής της Αγίας Κυριακής την μέρα μέντε εβδομάδας πάλι κάμιο και δέρνει με και τις ειδή καὶ δέντρφωμαζε, άλλο παρά τή πορών φορή και της άγριας Μοίρας την μέρα μέντη ζώντος τα γένεια μων. Είντονα συδή γάριαν, άλλο 'ναι νά τη ωμορή κανείς και άλλο νά 'κοστη, γιατί δια τα γράμματα η θελάν διό τρεις κόλες καροτι, μά φραγιστά νάρη ό Θεος και οί άγιοι της ιεραρχίας μων μέντη δύσονται και γεινά νά έδομες οις έδον. Έσχομενος νόδιο στηρ Τρίτην ήθελε ό Ματαράντης τοή Πιάλιδανας ή γινούν τοή Σοιντάνας ο ἀδερφός και εγώσασε με και πάροινε με και δύνεται μου σύρη και άλλαζο και κάνει μων και άλλη μιά φορεστά φορή και έχει με καλύν νά φάγω, νά πιω. την άνατανι μων, πού δε μού λείπει, άλλο, μόνο ό στειρευμά σου και παραγομένα καθημερινών, συντροφιές πολλές νήντα μέρα πού νά τη πληρώσω ό Θεος, πού νά κόστη ο Θεός της μέρες μου νά τού της δίνει κρόσσονται και άν δὲν είλικι 'γιδέξιος νά τού της άνταμεμένο ό Θεος νά τού της άνταμεμένο παρασκαλώ στην κάτια λειτουργία στη Μητρόπολη στη Κατερίνη στη σκαπτούτενο και πεξ την πατέρον νά παρασκαλούν τό Θεό για τη λεπτεριά μων, στη Θεοσκέπαστη, στην 'Αγια Κυριακή στον 'Αι 'Αντόνιο στην Πλάδωνα στην 'Αγια Ερήνη, στην 'Αγια Γεώργιο στη Ζήρια, στους 'Αγίους

μετανοήσεις, μετανοήσεις ούσαι, είναι η ουσία από γεννή το πελμάτων σου, Κύριε, δηλα τό δικό μου, μή παραπλέσει σε θεέ μου λεπιστήν, δηλα δικαιοστήν. Δὲν μπορώ νά σους γράψω τά βάσανα ποὺ ήρεσαν και δεν του περγά, γιατί δην δηλασαν ιεράνη και ή γη καρπί, δέν έσωσε νά σους τά γράψων. Δέξαται θέος, παρακαλώ σε, για τό Θεό, μή πικράνεσαι, μόνο ξέχε τά θάρον σου σπό το Θεό και δδεξάετ τον ποὺ ήθελησε νά με παιδεύψῃ. Ή φρονιασάδη στις υεγάλες χρειες δέξεται, ανεμάζωσε τό νοῦ σου, γιατί ένας άφονωτημένος ξειτάζεις για πατού, και γιατούκαι έγιν από καροπούκος σπλήνος βοήθεια και φλόγας, έτει κάποια, για τό Θεό, βοήθεια, βοήθεια, που λάμψαται. Βάλε δηι κι' δην έχουμε μανάται, μάτεται, γιορδίνα και δη τι λιλοποιμα, πού νά θέλης πού νά μαζώνεις δεσποια και μήντος και τοι σινδό Τέλενα Μπαττή νά μληση τοη..... για τά δαστρα, νά τοι δύσθω ή νά πουεται έκενος νά γοργή έκεινη και δη πώς τατιακες νά λεπτοποιηθει

Είναι καὶ πλοῦσι σπουδοῖ καὶ δεῖ είμαστε καὶ υεῖς, αὐτὸν μὲν ἀφίησον, ἀγάπητον μου, νὰ γαθῶ. Λυπήσου με, γύρεψέ με καὶ πάλι Σαναλέγω σου μὴ τικαρεσσαί. Χαιρέτα μου τὸν Δέφεντη τὸν Μητροπολίτη καὶ πές του νὰ παραχωρήσῃ τὸ Θεόν για λόγου μου. Μίλους παταΐστε καὶ ξέγιορτε τὸν Δέφεντη τὸν πρόεκτον 'Απόστολον, τοὺς Πατέρες, τοὺς Κατονίτες καὶ Γεζονίτες σπῶν διποίον τὶς παρασαλίδες ἔχω τὰ θάρσον μου. Μίλους τοὺς φίλους, τὴν θυγατέρα σου τὴ Μαρία, τὸν ἀδερφό μου, ἀγάπα τ' ἡσπανά ποιὲχεις στὰ κέρη σου, τὴ φτωχὴ τὴ Βασιλικὴ καὶ τὴ Φλορεντία καὶ τὶς παραστούν, γιατὶ ἔχουν πολλὲς παραπόνεσες τὰ αἵτια μου καὶ τρέχουν οὖν τὸν καταπλακ καὶ δὲν μισοῦ νὰ τὰ σκολάσω, ή ταρδιά μου δρεπει καὶ βρέξει σπάνι χάρχωμα, μά δεξαί σοι ὁ